

[Øllgaard]

nr. L 9, som blev førstebehandlet i november 1979, også i ganske høj grad var motiveret i ønsket om større alsidighed. Vi har i venstre ved mangfoldige lejligheder peget på samme problem, og vi vil fremdeles gøre det.

Nu er det jo sagt mange gange, at begreberne alsidighed og kvalitet er ganske svære at definere. Jeg tror for mit vedkommende, at jeg aldrig vil kunne nå til enighed hverken med en ægte konservativ eller med en ægte socialist om, hvad der egentlig ligger i de nævnte begreber. Men alligevel, vi har vel en temmelig stærk fornemmelse af, hvad det er, vi snakker om, når vi snakker om begrebet alsidighed.

Vi er nødt til at fastslå, at der vitterlig er problemer. Vi kan fastslå, at der er for mange skikkelige borgere, der med betydelig ret peger på eksempel efter eksempel på det modsatte af alsidighed, nemlig ensidighed. Og der er lovlige mange eksempler på tvivlsom kvalitet og manglende fri udfoldelse i debatterne. Der er altså noget, der halter mere eller mindre, og det forekommer også os helt påkrævet at gøre noget ved det.

Nu er der imidlertid også mange andre begrundelser for at lægge tid og kræfter i at overveje, hvordan vi skal håndtere vore radio- og TV-muligheder. Der er således en mængde teknologiske nyskabelser at tage i betragtning allerede nu, og mange flere er på vej. Jeg tænker f.eks. på de muligheder på godt og ondt, der åbner sig med satellitter eller med kabel-TV. Alene disse to fænomener åbner masser af muligheder og kræver megen overvejelse af os.

Jeg vil også godt benytte lejligheden til at lægge stor afstand til fænomenet Nordsat, dels af økonomiske grunde, dels fordi det næppe er nogen god nordisk idé. Der er næppe meget sparet ved at lægge stor afstand til Nordsat, for det skulle have været etableret for nogle ikke-eksisterende milliarder.

Derimod tror jeg, at en videreudvikling af kabelsystemer utvivlsomt indeholder nogle muligheder. Fjernelse af de skranker for udvikling af et kabel-TV, der består i, at man ikke må gå over kommunegrænser, er nok noget af det første, der burde ske.

Begge de foreliggende forslag fra de konservative og fra kristeligt folkeparti ønsker altså at forbedre alsidigheden. Det ønsker de at gøre ved at åbne for sendetid til andre end

monopolet Danmarks Radio, de konservative ved at lukke op for indtil flere koncessioner til drift af radio- og TV-virksomhed på kommerciel basis og kristeligt folkeparti ved at fordele sendetiden til de i forslaget nævnte parter samt ved at styrke regionalradioernes stilling.

Vi er helt indstillet på, at Danmarks Radios monopol må brydes under en eller anden form. En brydning af monoopolet og dermed en kappestrid – jeg foretrækker faktisk det ord – eller konkurrence om at arbejde alsidigt er nemlig en af forudsætningerne for større alsidighed. Spørgsmålet er, under hvilken form monoopolet skal brydes, og hvordan vi så skal organisere det.

Vi tror ikke, at noget af de to foreliggende forslag giver den rette løsning. Det konservative forslag går jo udelukkende på at åbne for flere koncessioner på kommerciel basis, men jeg tror ikke meget på, at der i vort lille land er kommerciel basis for en rent reklamefinansieret alternativ kanal af antagelig standard, så meget desto mere som der efter alt at dømme sidst i 1980'erne kommer et privat TV-selskab med reklamefinansiering i Slesvig-Holsten til afløsning af den nu fungerende statskoncession. Det selskab, der dér kommer, vil utvivlsomt tage betydelig mere af reklamemarkedet i den del af landet, hvor jeg bor, det sydlige Jylland, end det allerede er tilfældet.

Bl. a. derfor tror jeg, at den TV 2-kanal, vi må anskaffe os, må blive delvis licensfinansieret og delvis reklamefinansieret. Vi vil for vort vedkommende kunne leve med en begrænset reklamesending, på betingelse af at der sendes i blokke i faste, afgrænsede tidsrum, hvilket vi tror kan lade sig praktisere.

Vi er i øvrigt i venstre ved at lægge sidste hånd på et beslutningsforslag, som bl. a. indeholder disse tanker om delvis licensfinansiering og delvis reklamefinansiering. Det bliver samtidig et forslag om en udskillelse, formentlig allerede i 1981, af en selvstændig Danmarks Radio 2 med selvstændig ledelse og selvstændig produktion af både radio- og TV-stof. Dette udspil vil vi lægge ind i den pulje af radio- og TV-stof, som også omfatter de to forslag, der her er til behandling.

Heller ikke kristeligt folkepartis model til angreb på monoopolet tror vi altså er løsningen. Den hollandske model, som kristeligt folkeparti går ud fra, kan måske se tilforla-